

Liber ca pasărea cerului, este una dintre expresiile foarte des rostită de oameni! Aripile, zborul, înălțimea, lipsa de obstacole, spațiul fără limite, posibilitatea de evadare din cotidian, sunt dorințele cel puțin de moment ale omului sufocat de necesitățile traiului pe pământ. Despre libertate în general s-ar putea vorbi mult. Cel mai bine ar fi ca ea să-l însoțească pe om pe tot parcursul vieții.

Să fie prezentă în domenii pe care el le abordează personal, fie pe motive de necesitate, eventual profesionale, ori din cauze speciale: Libertatea de a trăi; de a gândi; de a iubi; de a vorbi; de a zâmbi; de a crea; de a privi; de a crede în ceva anume, chiar supranatural; de a avea o opinie în gândire; de a-și expune planurile; de a spune lucrurilor pe nume; libertatea credinței în sine;

libertatea credinței în puterea divină etc.

Aceasta este tocmai dovada că omul este liber să se preocupe de viața lui, să caute răspunsuri filozofice sau de altă natură, la care, în mod clar nu i-ar putea explica vreunul dintre semeni. Cu siguranță în subconștientul său informațiile există, deoarece omul a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa: Atoateștiutor.

Însă nu toate informațiile din creier pot fi accesate de om oricând, deoarece unele reprezintă taine, care doar cu voia Domnului pot fi descoperite, înțelese, crezute de către semeni și, după caz, transmise. Au existat și există persoane care vorbesc uneori despre lucruri mai greu de înțeles de către orice muritor. De aceea, luatul în derâdere e la ordinea zilei, precum stă în firea unora să-și dea cu părerea, mai ales când subiectul le e străin, iar ei nu vor să pară că nu au habar: Ce te uiți în gura ăluia?! Nu-l vezi că e nebun? Tu n-auzi câte lucruri știe?! Vorbele din popor spun că omul vine singur pe pământ și tot singur pleacă de pe pământ!

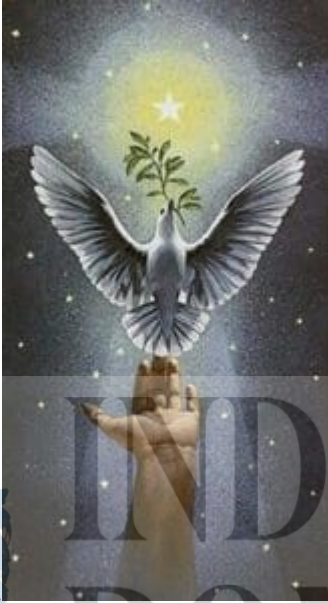
Totuși, contradicție există undeva, cumva, pentru cineva care caută să dezlege o taină. Spre exemplu: copilul, încă de când vine pe lume, se eliberează fizic din pântecul mamei și, vorba vine, prin tăierea ombilicului se rupe legătura trupească dintre ei. Dar, ce să vezi, neputincios fiind, copilului îi este automat confiscată libertatea, de către oamenii din jurul lui, persoane trecute prin viață, care știu să-i stabilească reguli, fiecare după propria conștiință și îndemânare. Astfel, probabil una dintre dorințele pe care copilul o avusese timp de nouă luni, de a ieși la lumina zilei, în libertate, s-a dus de râpă chiar din primele clipe ale confruntării cu viața reală, incomensurabila zarvă cu toate încrengăturile ei! Cred și trebuie să rămână înțeles că omul nu vine singur pe lume, așa cum se obișnuiește a se specifica (a se bate apa în piua!).

El vine cu crâmpie de rădăcini adânci, vechi, cu istoria nu numai a neamului personal primar, ci și cu întreaga istorie a omenirii care are același Tată Cereșc. Și se înfige astfel, cât ai clipi, într-o societate pe care neapărat vrea s-o aibă la degetul mic! Adică să fie liber să facă doar ce-și dorește! Fiindcă libertatea de a trăi face parte din condițiile viețuirii pe pământ și este necesară pentru definirea binelui și răului (Vezi grădina Raiului Edenul). Existența libertății în viața omului diferă de la individ la individ și nu este nici obținută și nici menținută ușor. Uneori se consumă multă îndârjire

și energie negativă pentru libertate, fie la nimereală fie planificat, conform priceperii fiecăruia. Sau după cum i-a fost datul! Ca o glumă, tot vorbele poporului român obișnuit să facă haz de necaz, fac parte din sintagma: Se duc lupte mari pentru pace!

De obicei se obține ceva, după așteptări sau la întâmplare, rezultând adesea și multe pagube. Contează calitatea conștiinței, mai ales din punct de vedere individual. Obiceiul ca omul să-și facă singur dreptate, a existat din cele mai vechi timpuri. Un exemplu clar îl avem în Vechiul Testament Facerea, Capitolul 4, Cain și Abel. După ce a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, ea zămislind, a născut pe Cain și a zis: Am dobândit om de la Dumnezeu. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi născute ale oilor sale și din

grăsimea lor.

Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui. Iar spre Cain și darurile lui n-a căutat. Și s-a intristat Cain tare și fața lui era posomorâtă. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: Pentru ce te-ai intristat și pentru ce s-a posomorât fața ta? Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l! După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: Să ieșim la câmp!

Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel și l-a omorât. Deci, Cain suferind că roadele lui nu au fost apreciate, a hotărât să se răzbune, să-l ucidă pe fratele său Abel, pentru a rămâne el singur și liber să se prezinte în fața Lui Dumnezeu cu roadele pe care le va hotărî în momentele următoare. Astfel, scapă de Abel, dar rămâne fără libertate. Fiindcă păcatul de a ucide era foarte mare și de neiertat de către Tatăl Ceresc. Pentru fapta de a-și ucide fratele, Cain a fost condamnat să fie zbuciumat și fugar pe pământ, pentru toată viața. Și ca să-i fie și mai greu de dus păcatul, nimeni dintre pământeni nu avea voie să-l omoare pe Cain, spre a termina cu suferința!

***

Dacă ar fi să ne întrebăm cum definește Dumnezeu libertatea omului, am constata că o vede ca pe o poruncă. Sau mai bine spus, ca pe învățături lăsate în Cartea Sfântă, Noul - Testament, Ieșirea, Cap 20, pe care le-a rostit în fața lui Moise: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine! Adu-ți aminte de ziua odihnei ca să o sfințești.

Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi niciun lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta,

nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine, Că în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul, marea și toate câte sunt într-însele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a șaptea și a sfințit-o. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l va da ție.

Să nu ucizi!

Să nu fii desfrânat!

Să nu furi!

Să nu mărturisești strâmb

împotriva aproapelui tău!

Să nu dorești casa aproapelui tău;

să nu dorești femeia aproapelui tău,

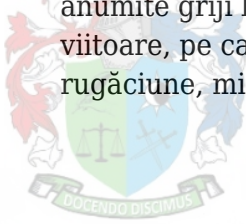
nici ogorul lui, nici sluga lui, nici

slujnica lui, nici boul lui, nici asinul

lui, și nici unul din dobitoacele lui și

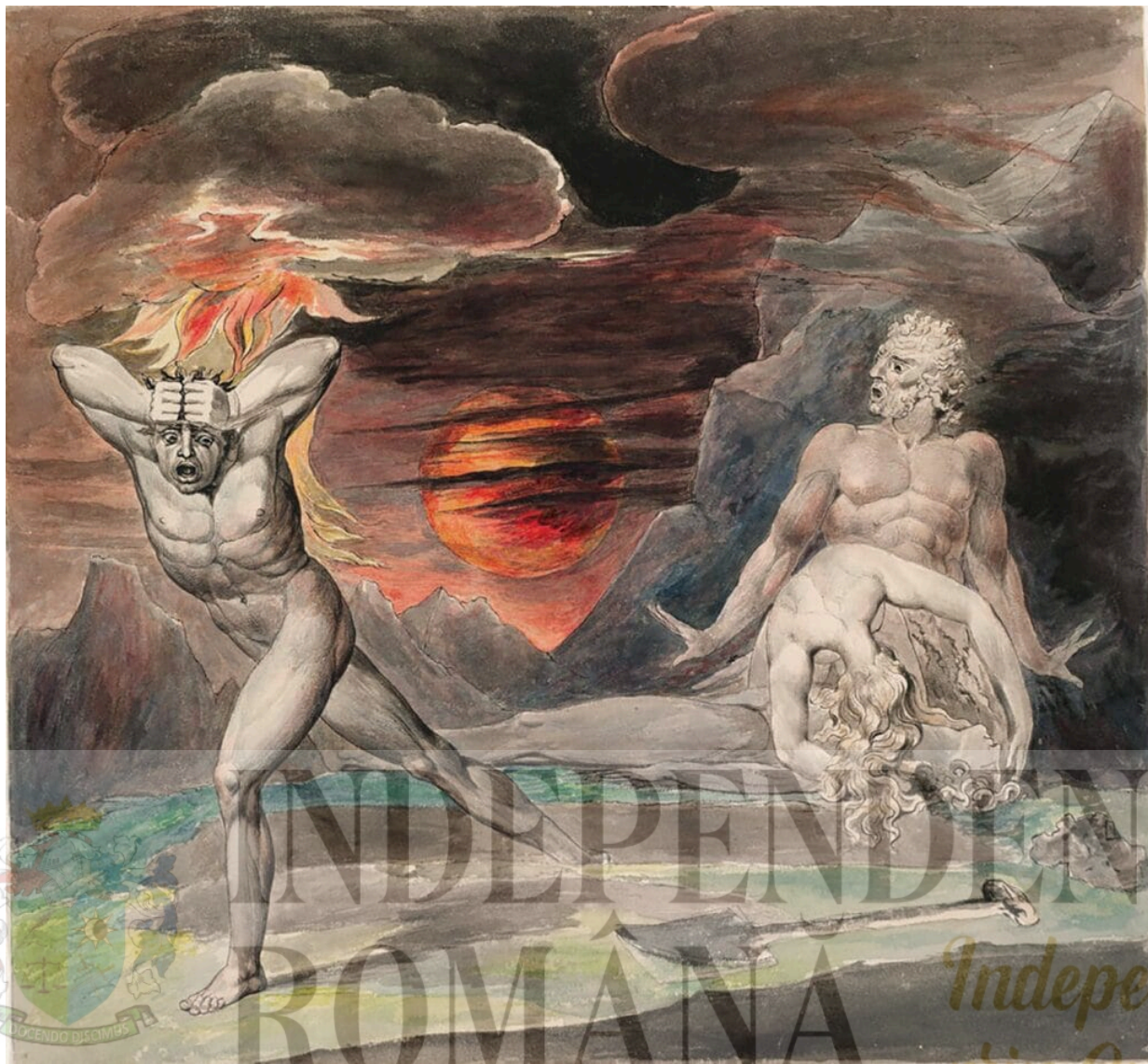
nimic din câte are aproapele tău!

Dacă ar fi să creez o definiție semnificativă referitoare stării de libertate, aş exemplifica-o astfel: pajiștea gândurilor bune, pentru ca firul răului să nu aibă loc să răsară. Nici sihastrul nu se poate lăuda cu totala libertate la care a gândit, probabil, atunci când s-a hotărât să meargă în pustie, pentru a fi singurul stăpân al său și al gândurilor sale. Sihastrul nu va putea să fie singur-singurel, fiindcă mintea lui comunică în permanență cu Dumnezeu și cu spiritele din ceruri. Eliberarea de anumite griji lumești nu se poate numi libertate deplină, ci pregătirea în subconștient a unei misiuni viitoare, pe care doar oamenii aleși o pot face. În felul acesta au fost construite atâtea locuri de rugăciune, mici la început, un pic mai mari decât trupul...

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Care au devenit apoi locașuri importante, Sfinte, Mănăstiri așezate în locuri la care nimeni nu se aștepta! Nenumăratele grote de o vârstă cu timpul, existente pe suprafața întregului pământ, unele situate în locuri foarte greu accesibile, în munți și stânci de piatră, cu vechimi nebănuite, povestesc despre viața reală a unor oameni, despre dorința și căutarea libertății ca o Taină. În preajma grotelor mișună îngerii! Sihastrul nu e temător în privința pustiului, codrului și jivinelor. Omul și-a căutat libertatea în multe feluri, însă nu de fiecare dată a obținut ce a urmărit sau ce a dorit să înțeleagă ca însemnătate finală. Pentru cei care au eșecuri, căutările vor continua cât va exista și viața.

Ioana Stuparu